

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **M. J.**
bytem X

zastoupen advokátem JUDr. Jaromírem Štůskem, LL.M.,
sídlem Sladovnická 21, 440 01 Louny

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2018, č. j. 134018/2018/KUSK,
sp. zn. SZ_108411/2018/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2018, č. j. 134018/2018/KUSK, sp. zn. SZ_108411/2018/KUSK a rozhodnutí Městského úřadu Ř. ze dne 28. 6. 2018, č. j. 44282/2018-MURI/OPE/00421, sp. zn. 2550/2018-Ko/R-72 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Jaromíra Štůska, LL.M., advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Ř., odboru právního, oddělení přestupkového (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 6. 2018, č. j. 44282/2018-MURI/OPE/00421, sp. zn. 2550/2018-Ko/R-72 (dále

jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“), kterého se dopustil v přímém úmyslu tím, že dne 1. 1. 2018 v 08:01 hodin, poblíž kruhového objezdu u silnice X v katastru J., u firmy C., před předáním dítěte, zavolal na tísňovou linku 158 s tím, že se domnívá, že je matka dítěte pod vlivem alkoholu a dokud nepřijede policie a toto nevyloučí, dítě nepředá, čímž úmyslně narušil občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustí jiného hrubého jednání. Za spáchaný přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 000 Kč a podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, neboť skutek, pro nějž byl uznán vinným, nemůže naplnit ani skutkovou podstatu přestupku proti občanskému soužití a už vůbec ne v přímém úmyslu. Ze záznamů telefonických hovorů na linku 158 je zjevné, že žalobce chtěl toliko vyloučit, aby jeho bývalá partnerka řídila vozidlo s jejich společnou dcerou pod vlivem alkoholu, byť zbytkového, což se dne 1. 1. 2018 jeví žalobci jako pravděpodobné. Jelikož se svojí bývalou partnerkou má napjaté vztahy, pokládal to za jedinou možnost, jak se o tom přesvědčit. Žalobce poukázal na podobnou situaci ve stejný den roku 2016, kdy matka přijela vyzvednout dceru pozdě a v telefonním hovoru, který má žalobce k dispozici jako důkaz, přiznala, že pila alkohol a poté řídila. Žalobce rovněž zpochybňuje to, že by jednal v přímém úmyslu spáchat přestupek, neboť nic takového nebylo v řízení před správními orgány prokázáno. Žalobce též uvádí, že nebylo správními orgány zohledněno, že nebyl běžný všední den, ale 1. 1. a tedy několik hodin po silvestrovské půlnoci. Pokud něco žalobce chtěl, pak eliminovat riziko, že bývalá partnerka poveze jejich dceru pod vlivem alkoholu.
3. Žalobce dále odkazuje na komentářovou literaturu ohledně vymezení hrubého jednání proti občanskému soužití a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7 As12/2010 – 65.
4. Žalobce neshledává na svém jednání nic, co by dosahovalo intenzity takového hrubého jednání. Současně má za to, že by osoby neměly být trestány pouze za to, že se s určitou domněnkou o možném protiprávním jednání obrátí na policejní orgán. V této souvislosti žalobce odkazuje na § 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Policii České republiky“). Žalobce uvádí, že v tu chvíli mu šlo o vyšší hodnotu, za kterou považuje život a zdraví nezletilé dcery. Jednal tak v souladu se zásadou předběžné opatrnosti a nedomnívá se, že by se tím mohl dopustit přestupku, což plyne i z vymezení přestupku v § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky. Dle žalobce tak správní orgány označily za přestupek jednání, které není v zákoně výslovně za přestupek označeno a ani dovozeno relevantní judikaturou. Žalobce navrhuje zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a přiznání náhrady nákladů řízení.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně poznamenal, že žalobce opakuje tytéž námitky, které již uplatňoval v odvolání a které žalovaný vypořádal. Žalovaný, pokud jde o definici hrubého jednání narušujícího občanské soužití, odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2017 č. j. 2 As 29/2017–28. Dále odkázal na

rozsudek Krajského soudu v Praze ve věcech péče o nezletilé ze dne 27. 1. 2017, sp. zn. 25 Co 557, 558/2016–688 (dále jen „odvolací rozsudek“), který je součástí správního spisu, z čehož dovozuje, že jednání žalobce skutkovou podstatu shora uvedeného přestupku naplnilo. K žalobcem namítanému záznamu telefonního hovoru ze dne 1. 1. 2016 žalovaný uvedl, že žalobce jej poprvé zmínil až v žalobě. Dle žalovaného se žalobce měl a mohl na policejní orgán obrátit teprve tehdy, pokud by měl skutečné indicie, nikoliv jen nepodložené domněnky, o tom, že jeho bývalá partnerka by mohla být pod vlivem alkoholu. Jednání žalobce bylo předem promyšlené, navíc předání dítěte podmiňoval podrobení se bývalé partnerky dechové zkoušce, tedy jednal v přímém úmyslu jiného obvinít. K naplnění materiálních znaků přestupku pak dle žalovaného postačuje vědomé jednání ve smyslu § 15 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti ze přestupky. Žalovaný navrhuje žalobu zamítnout a požaduje přiznat náhradu nákladů řízení.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Ze správního spisu zjistil soud, že správní orgán I. stupně obdržel dne 12. 1. 2018 od Policie České republiky oznámení přestupku, ve kterém bylo shora popsáno jednání žalobce kvalifikováno jako podezření ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 2 a bod 3 zákona o některých přestupcích. Dne 2. 1. 2018 se na Policii České republiky, Krajské policejní ředitelství Středočeského, obvodní oddělení K., dostavila V. P. (dále jen „oznamovatelka“) a po poučení před podáním vysvětlení uvedla, že dne 1. 1. 2018 mělo dojít k předání společné dcery žalobcem. Standardně dle rozhodnutí soudu probíhá předání ve škole, ale jelikož byl svátek, nebylo to možné. Uvedeného dne v 08:01 přijela oznamovatelka na místo, kde již byl žalobce a sdělil, že na místo přijede policejní hlídka a bude provedena dechová zkouška, neboť má za to, že něco pila a že do té doby dceru nepředá. Policejní hlídka na místo dorazila kolem 08:15 a žalobce požádal, aby byla provedena dechová zkouška oznamovatelky, což se stalo. Nato oznamovatelka požádala, aby byla provedena dechová zkouška též u žalobce, což se rovněž stalo. V jednání žalobce oznamovatelka spatřovala schválnost.
7. Ve správním spise je založen odvolací rozsudek ve věcech svěření do péče, úpravy styku s druhým rodičem a výživného. Součástí správního spisu je dále CD obsahující dva záznamy volání žalobce na tísňovou linku 158 dne 1. 1. 2018 v 07:09 a v 08:01, které si vyžádal správní orgán I. stupně. Doručením žalobci dne 11. 6. 2018 s ním bylo zahájeno řízení o přestupku podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích za jednání popsáno shora. Při ústním jednání dne 21. 6. 2018 žalobce po zopakování obvinění a poučení obviněného k předmětnému jednání vypověděl, že oznamovatelka před dvěma lety (1. 1. 2016) přijela opilá a pozdě, což žalobci přiznala do telefonu. Jelikož přítomnost alkoholu je možné ověřit pouze dechovou zkouškou, chtěl mít žalobce jistotu, že oznamovatelka není pod vlivem alkoholu a že dcera bude v bezpečí. Žalobce naznal, že je navrhovatelka pod vlivem alkoholu tak, že se mu zdálo, že blížící automobil oznamovatelky se nadměrně kývá, a proto policejní hlídku přivolal. Na vlastní oči viděl oznamovatelku pod vlivem alkoholu v roce 2014, když spolu ještě žili. S oznamovatelkou před přivoláním policejní hlídky nehovořil, sdělil jí však, že přijede policie, aby provedla dechovou zkoušku. Na to oznamovatelka reagovala tak, že nadávala před dcerou, bouchla do žalobcova auta a domáhala se dcery. Žalobce zůstal ve

svém vozidel z obavy, že by jej oznamovatelka mohla fyzicky napadnout, a chtěl zabránit situaci, kdy se budou o dceru přetahovat. K předání došlo na uvedeném místě, neboť byl svátek, škola byla zavřená a oznamovatelka nechce, aby žalobce věděl, kde bydlí. Jiné osoby u předání nebyly. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán za shora popsané jednání vinným přestupkem podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích.

8. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 5. 8. 2018, v němž namítl prakticky tytéž důvody, které uvádí nyní v žalobě a současně oznámil své zastoupení zástupcem zastupujícím ho rovněž v řízení před soudem. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Žalovaný shledal, že správním orgánem I. stupně byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a ztotožnil se i s právní kvalifikací shora popsaného jednání žalobce jako přestupku podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích. K odvolacím námitkám uvedl, že dle jeho názoru naplňuje jednání žalobce znaky hrubého jednání proti občanskému soužití, neboť překročilo rámec pouhé nevhodnosti. Tím, že na tísňovou linku 158 žalobce volal již asi hodinu před domluveným předání dcery, je prokázáno, že nemohl mít doložitelný důvod, že by oznamovatelka mohla vykazovat známky opilosti. Občanské soužití bylo dle žalovaného narušeno tím, že osočil oznamovatelku z požití alkoholu. Pokud žalobce vycházel ze způsobu života oznamovatelky v roce 2014, nemohlo se jednat o reálný podklad v den spáchání přestupku. Dle žalovaného tak žalobce takové oznámení učinit mohl, ale toliko na základě reálných podkladů, nikoli pouhých domněnek. Ze všech těchto skutečností žalovaný dovodil, že žalobce jednal v úmyslu přímém, neboť chtěl svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

9. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
10. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Posouzení žalobních bodů

11. Mezi stranami je sporné, zda se žalobce shora popsaným jednáním dopustil, resp. mohl dopustit přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o některých přestupcích. Skutková podstata uvedeného přestupku zní takto: „Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že úmyslně naruší občanské soužití tak, že 1. jinému vyhrožuje újmou na zdraví, 2. jiného nepravdivě obviní z přestupku, 3. se vůči jinému dopustí schválnosti a 4. se vůči jinému dopustí jiného hrubého jednání.“. Systematickým výkladem je třeba vycházet i z předchozích bodů 1 až 3, které vymezují konkrétní skutkové podstaty, a k nimž je skutková podstata pod bodem 4 ve vztahu subsidiarity. Jinými slovy, naplní-li jednání pachatele znaky některé ze skutkových podstat podle bodů 1 až 3, je vyloučeno naplnění skutkové podstaty uvedené pod bodem 4. Pro naplnění skutkové podstaty tohoto přestupku je tak třeba, aby v řízení o přestupku bylo prokázáno, že se žalobce dopustil hrubého jednání vůči jinému a to s přímým nebo

eventuálním záměrem narušit občanské soužití. Za hrubé jednání je dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2017, č. j. 2 As 29/2017–28 možné považovat „*takové jednání, které narušuje občanské soužití takovou měrou, že podle obecného názoru a přesvědčení překračuje rámec pouhé nevhodnosti (nesprávnosti). Je třeba proto důsledně odlišit jednání hrubé a jednání jinak nevhodné (např. porušení pravidel slušnosti, zdvořilosti).*“.

12. Jako hrubé jednání Nejvyšší správní soud posoudil například uchopení ženy o několik let starší za oblečení v oblasti krku, neboť šlo o zásadní zásah do osobnostní sféry dotyčné osoby, který mohl být spojován přímo s útokem na danou osobu, či minimálně znemožňující nebo omezující její volný pohyb (srov. v předchozím bodu označený rozsudek Nejvyššího správního soudu). Dále takto posoudil Nejvyšší správní soud například situaci, kdy se obviněná na benzínové stanici rozjela proti zaměstnanci čerpací stanice stojícímu v bezprostřední blízkosti před vozem, a vytlačovala ho před sebou vozidlem na vzdálenost přibližně 30 metrů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 As 221/2016–39). Rovněž takto hodnotil Nejvyšší správní soud jednání obviněné, která u vstupu na diskotéku udeřila jinou návštěvnicku diskotéky dvakrát pěstí do obličeje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2019, č. j. 9 As 73/2018–25).
13. Ze shora uvedeného přehledu úmyslných jednání, která byla posouzena jako hrubé jednání proti občanskému soužití, lze dovodit, že jednání je hrubým tehdy, pokud vykazuje znaky neurvalosti, agresivity či jde o projev fyzického násilí zaměřeného proti integritě jiné osoby. V nyní projednávané věci však spatřovaly správní orgány hrubé jednání, kterým chtěl žalobce narušit občanské soužití, jednak v tom, že žalobce zavolal na tísňovou linku 158 před předáním dcery, neboť se domníval, že oznamovatelka je pod vlivem alkoholu, a jednak v tom, že dokud nepřijede policie a toto nevytloučí, dítě jí nepředá. Ani jedno z těchto jednání však jakékoli znaky hrubosti, jak je výše definoval Nejvyšší správní soud, postrádá. Dle názoru soudu tak samotné volání na tísňovou linku 158, ať již úmysl takového počínání byl jakýkoli, znaky hrubého jednání nevykazuje. K otázce zavinění a záměru žalobce soud ještě svůj názor předešle dále.
14. Správní orgány dle popisu skutku kladly žalobci za vinu rovněž to, že by nepředal dítě matce, dokud nedorazí policie a nevytloučí, že oznamovatelka není pod vlivem alkoholu. Z popisu této druhé části skutku se však podává, že žalobci bylo přičteno hypotetické jednání, které se vůbec nestalo, a nanejvýše tak mohlo být záměrem žalobce, pokud by se okolnosti ubíraly jiným směrem, který však není způsobilý k tomu, aby jím byla naplněna skutková podstata předmětného přestupku. Veškeré úvahy zejména správního orgánu I. stupně vedené tímto směrem jsou tak bez jakékoli právní relevance. Touto druhou částí jednání se tak soud již dále nebude zabývat, neboť tato část skutku se nestala a nelze jí tak vůbec žalobci klást za vinu.
15. Ve věci je rovněž podstatné, že žalobce na tísňovou linku 158 volal celkem dvakrát, přičemž jako přestupek bylo kvalifikováno až volání druhé v pořadí. Prvé volání se uskutečnilo inkriminovaného dne v 07:09, tedy přibližně hodinu před plánovaným předáním dcery. Výsledkem tohoto volání bylo, že operátor tísňové linky odmítl policejní hlídku vyslat na předem objednaný čas a sdělil žalobci, aby znovu zavolal, pokud bude mít konkrétní podezření o tom, že oznamovatelka je pod vlivem alkoholu. Druhé volání žalobce uskutečnil v 08:01. Ze záznamu tohoto druhého volání se podává,

že žalobce požádal o asistenci policejní hlídky při předání dcery za tím účelem, aby u oznamovatelky ověřila dechovou zkouškou přítomnost alkoholu. Žalovaný však v odůvodnění vyšel rovněž z prvního volání a jeho obsahu a uvedl, že hodinu před předáním dítěte žalobce ještě nemohl reagovat na podezřelé chování oznamovatelky a jeho domněnky tak neměly reálný základ. Tato úvaha žalovaného se tak zcela míjí s výrokem o vině žalobce, neboť za tento skutek žalobce uznán vinným nebyl. Dlužno podotknout, že úvah nesouvisejících s výrokem o vině se v odůvodnění dopustil i správní orgán I. stupně.

16. Žalovaný rovněž uvedl, že veřejný zájem na řádném předání dítěte byl žalobcem narušen osočením matky dítěte z požití alkoholu, což však nekoresponduje s popisem skutku, za který byl žalobce uznán vinným, tedy že zavolal na tísňovou linku 158. V souladu s trestněprávní doktrínou, z níž při posuzování správních deliktů (nyní přestupků) vychází i Nejvyšší správní soud (srov. rozsudek ze dne 3. 6. 2015, čj. 6 As 106/2014–25) je totiž třeba rozlišovat skutek *de facto* a skutek *de iure*. Skutek *de facto* představuje skutkový děj zahrnující skutkové okolnosti konkrétního případu „tak jak se stal“, bez ohledu na jejich trestněprávní (zde přestupkovou) relevanci. Skutkem *de iure* je naopak souhrn trestněprávně (zde přestupkově) relevantních skutečností odlišitelný od jiného skutku *de iure* téhož pachatele. Popis skutku, tedy skutek *de iure* vychází z jednání pachatele, které se stalo, tedy ze skutku *de facto*. Popis skutku formuluje správní orgán podle toho, jakou skutkovou podstatu přestupku v jednání pachatele spatřuje. Popis skutku pak může být při zachování procesních práv pachatele rozšiřován či zužován podle výsledků dokazování. V nyní posuzované věci však žalobce nebyl shledán vinným tím, že osočil oznamovatelku z požití alkoholu, ale tím, že zavolal na tísňovou linku 158, neboť se domníval, že oznamovatelka by mohla být pod vlivem alkoholu. Ani tento závěr žalovaného tak nekoresponduje s výrokem o vině. Žalovaný jako odvolací orgán jistě mohl na jednání žalobce nahlížet jinak a mohl v něm spatřovat jiný skutek *de iure*. Procesní postup, který zvolil, tomu však neodpovídal. Tento žalobní bod je důvodný a z výše popsanych důvodů je napadené rozhodnutí rovněž nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], spočívající v nesouladu mezi jeho výrokem a odůvodněním.
17. Zjištěná vada však soudu současně nebrání vypořádat žalobní námitku, v níž žalobce tvrdí, že jeho jednání nejen, že není přestupkem, ale už vůbec nelze hovořit o jeho spáchání v přímém úmyslu. V posuzovaném případě se žalobce měl podle napadeného rozhodnutí dopustit přestupku jednáním v přímém úmyslu. V přímém úmyslu je přestupek spáchán tehdy, jestliže pachatel chtěl svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Byť při vymezení přímého úmyslu zákon výslovně vyjadřuje toliko přítomnost složky volní („chtěl“), z kontextu celého ustanovení § 15 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky je však třeba dovodit, že musí existovat i složka vědění. Tedy že pachatel také věděl, jaký je právem chráněný veřejný zájem, neboť ten hodlal ohrozit či porušit. Ve volní složce se tak nepřímý úmysl odlišuje od úmyslu přímého, neboť v případě nepřímého úmyslu pachatel přímo chráněný zájem porušit nechce, ale je smířen (srozuměn) s oběma eventualitami, k nimž může dojít.
18. V posuzovaném případě za poklidné občanské soužití, které bylo jednáním žalobce narušeno, označil žalovaný bezproblémové předání dítěte oznamovatelce. S tímto závěrem se soud může ztotožnit. Pokud se však měl žalobce dopustit přestupku jednáním v přímém úmyslu, je třeba, aby bylo v řízení prokázáno nejen to, že věděl,

jaký právem chráněný zájem bude porušen, ale také, že svoji vůli upínal k tomu, aby k porušení či ohrožení tohoto chráněného zájmu došlo. Takto popsaná složka vůle žalobce k předmětu útoku však v řízení prokázána nebyla. Žalobce od počátku řízení konzistentně tvrdil, že jeho jednání bylo vedeno obavami o život a zdraví dcery v souvislosti s tím, že by oznamovatelka mohla být pod vlivem alkoholu. K tomu vypověděl, že vycházel ze vztahu, který oznamovatelka k alkoholu měla, když spolu ještě byli v partnerském vztahu v roce 2014, a z toho, že se mu oznamovatelka měla v obdobné situaci (dne 1. 1. 2016) přiznat, že popíjela alkohol. Žalobce rovněž vypověděl, že policejní hlídku přivolal, neboť se mu zdálo, že auto oznamovatelky se při příjezdu na místo domluveného předání dcery nadměrně kývá.

19. Žalobce tedy správním orgánům předložil ucelenou verzi toho, co se stalo, včetně pohnutek a motivu svého jednání, kterou se však správní orgány vůbec nezabývaly. Soud sice dává za pravdu žalovanému, že z výpovědi žalobce nelze přímo dovodit, že by existoval záznam z telefonního hovoru z onoho 1. 1. 2016 mezi žalobcem a oznamovatelkou, a nelze tak správním orgánům vytýkat, že tento důkaz neprovedly. Na straně druhé se však správní orgány ani nepokusily ověřit žalobcovu verzi například výsledkem oznamovatelky jako svědkyně. Na tomto místě soud připomíná povinnost správních orgánů plynoucí z § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zjistit z moci úřední všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Těto povinnosti správní orgány v souzené věci nedostály.
20. Pro posouzení jednání žalobce soud pokládá za podstatné všechny skutkové okolnosti a pohnutky žalobce a to, zda se zakládaly na relevantních podkladech. Shrne-li soud prokázaná zjištění správních orgánů, pak musí konstatovat, že prokázaly pouze to, že žalobce zavolal na tísňovou linku 158, neboť se domníval, že oznamovatelka přijela na domluvené setkání pod vlivem alkoholu, což k naplnění skutkové podstaty žádného přestupku nepostačuje. Žalovaný tak nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a napadené rozhodnutí je v rozporu s § 3 správního řádu. Pro úplnost soud podotýká, že vzhledem k tomu, že ruší napadené rozhodnutí bez jednání, neprováděl žalobcem navržený důkaz záznamem telefonního hovoru ze dne 1. 1. 2016. Tento důkaz případně provedou správní orgány po vrácení věci soudem. K poukazu žalovaného na obsah ve správním spise založeného odvolacího rozsudku ve věcech péče o nezletilé soud pouze ve stručnosti uvádí, že jím v řízení před správními orgány dokazování prováděno nebylo. Ve vyjádření k žalobě již nelze doplňovat důvody napadeného rozhodnutí, které žalovaný nepromítl do svého odůvodnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2003, č. j. 2 A 552/2002–25).
21. Soud v této souvislosti považuje za potřebné dodat, že podle § 67 odst. 1 písm. b) zákona o Policii České republiky, ve znění zákona č. 65/2017 Sb., „[p]olicie je v souvislosti s odhalováním a šetřením přestupku oprávněna vyžadovat provedení orientačního vyšetření při podezření na ovlivnění alkoholem nebo jinou návykovou látkou pomocí dechové zkoušky nebo odběrem slin anebo potu“. Žalobce sám tedy mohl zavoláním na tísňovou linku 158 pouze přivolat policejní hlídku, bylo však již zcela mimo jeho dispozici, zda policisté shledají v souladu s citovaným ustanovením důvody pro to, aby po oznamovatelce, či po komkoli jiném vyžadovali orientační vyšetření pomocí dechové zkoušky. Soud podotýká, že k požadavku oznamovatelky policisté provedli orientační vyšetření dechovou zkouškou i u žalobce. Pokud policisté

orientační vyšetření pomocí dechové zkoušky vyžádali a provedli, lze mít za to, že důvody pro jeho provedení měli. I touto okolností plynoucí z právní úpravy se tedy správní orgány měly v řízení o přestupku zabývat.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

22. V souhrnu tak dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Vzhledem k tomu, že pochybení spočívající zejména v nedostatečném zjištění skutkového stavu ohledně všech relevantních okolností spáchání přestupku, stupně zavinění a v nesouladu mezi výrokem rozhodnutí a jeho odůvodněním, nastala již v rámci řízení před správním orgánem I. stupně, byly naplněny důvody i pro zrušení prvostupňového rozhodnutí podle § 78 odst. 3 s. ř. s. Správní orgány musí v dalším řízení především znovu posoudit, zda jednání žalobce naplňuje skutkovou podstatu některého přestupku, a pokud ano, provést řádné dokazování ohledně všech relevantních okolností jeho spáchání, včetně stupně zavinění ze strany žalobce, odstranit veškeré vady vytknuté soudem a dále zohlednit veškeré návrhy vznesené žalobcem. Soud současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Při novém projednání věci jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
23. Žalovaný nebyl ve věci úspěšný a náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Soud tedy výrokem pod bodem II. přiznal žalobci náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku za podání žaloby ve výši 3 000 Kč a nákladech souvisejících se zastoupením žalobce advokátem. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za zastupování za dva úkony právní služby (za převzetí věci a přípravu zastoupení a za sepsání žaloby), u nichž sazba odměny činí dle advokátního tarifu 3 100 Kč za jeden úkon právní služby [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), vše zvýšeno o částku 1 428 Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto soudním řízení vznikly, činí 11 228 Kč (3 000 Kč + 8 228 Kč). Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.) k rukám zástupce žalobce JUDr. Jaromíra Štůska, LL.M. (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 24. března 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně